

Мартин Ралчевски

30 ПАУНДА

Роман

edelvaic

Плевен, 2020

СЪДЪРЖАНИЕ

Няколко думи от автора _____	5
Пролог _____	7

ЧАСТ ПЪРВА

1. Джак _____	10
2. Иван _____	14
3. Джак _____	17
4. Иван _____	41

ЧАСТ ВТОРА

1. Англия _____	66
2. Света гора _____	168
3. Шотландия _____	222
Прослава _____	263
Епилог _____	265
Едно закъсняло писмо _____	267
Посвещение _____	269

НЯКОЛКО ДУМИ ОТ АВТОРА

Уважаеми читателю,

Написах тази книга не за да те разсмея или пък натъжа, а да ти покажа, че и в днешното обзркано и трудно време съществуват хора на духа. Ти сам ще се убедиш, че човекът, за когото ще прочетеши, съвсем не се роди като исполин, но се превърна в такъв, защото извървя трудния път на лутанията и подвизите.

Надявам се, че ще успееш да откриеш тук част от отговорите на воплите, които някои от нас отправят към Бога в случаите на силна болка и копнеж към истината.

Макар в романа да има известно сходство с живота на конкретни хора, той не е биографично достоверен.

Мартин Ралчевски

Говори за щастие.
Светът е достатъчно
тъжен и без твоите неволи.
Говори за вяра.
На света му е къде по-леко
без твоето изречено
невежество и съмнение.

Ела Уилър Уилкокс

ПРОЛОГ

Една английска легенда разказва за буен младеж, който много искал да узнае предназначението си в този свят. Той посветил всички сили на това свое желание и съдбата го отвела при единствения жив светец в родината му.

– Отче, вярно ли е, че можете да четете в душите на хората?
– развълнувано попитал той.

– Да, но само в ония души, в които пише нещо – отвърнал светецът и го погледнал строго.

– Защо говорите така? Да не би да искате да кажете, че аз съм празен отвътре?

– Не, сине, не си празен. Ти си една почти изписана книга. Само че аз не мога да открия смисъл в нея.

– Но... няма вече всичко е решено? – натъжил се младежът.

– О, съвсем не, моето момче. Докато си жив, винаги има шанс да промениш съдържанието на книгата!

**ЧАСТ
ПЪРВА**

1. ДЖАК

Скъпи мамо и татко,

Искам да ви съобщя, че взех важно решение.

Знам, че няма да ме разберете, но се надявам поне да опитате. Моля ви само да не упрекнете Иван. Истината е, че аз сам съм отговорен за постъпките си.

Не си мислете, че съм се побъркал. Ще сбъркате много, ако приемете тази позиция. Решението дойде естествено. Още докато бях в Гърция, почувствах, че животът е много кратък...

Джак се сепна за момент. Погледна встрани и захвана химикалката. Очите му се навлажниха, погледът му се замъгли, а главата натеза. Клепачите му започнаха да се затварят. Той отмести белия лист хартия настрана и блажено се усмихна. Моментът да сложи край на досегашния си живот, бе настъпил. Предстоеше новият.

* * *

Съдбата бе отредила Джак Хамилтън да се роди в югозападната част на Англия, в един неголям град на брега на морето.

Денят на раждането му бе слънчев и топъл, което според неписаното поверие вещаеше на детето хубаво бъдеще.

В душата на майка му обаче бушуваха противоречиви чувства. Когато го пое в ръце, тя се ужаси. Неясно защо, бебето бе доста синкаво, а от едната страна главата му ѝ се видя леко удължена. Това не се забелязваше от пръв поглед, но не може да убегне от набитото ѝ око. На всичко отгоре лекарят, който за пръв път презгледа бебето, ѝ съобщи, че то има шум на сърцето. Сандра се замисли. Тя вярваше в съдбата, която никога досега не ѝ бе причинявала нищо лошо. Нещо повече – винаги бе била снисходителна към нея, даже щедра.

Беше се родила в Бристол. Там отрасна, завърши гимназия и после започна работа като готвачка в малкия ресторант на баща си. Пускаше картофите в горещото олио, обръщаше яйцата и наденичките на скарата и мечтаеше един ден да има възможност да следва нещо, свързано със съвременните комуникации. И така ден след ден, седмица след седмица, месец след месец. Докато се усети и десет години от живота ѝ се изнизиха неусетно. През това време тя постепенно забрави за мечтата си.

Животът ѝ започна да придобива цвят през една пролет, малко преди да навърши двайсет и девет. Тогава, на ъгъла на *Нелсон Стрийт* и *Оул Сейнтс Стрийтс*, тя срещна Райън. Той бе облечен с дълго тъмнозелено манто и безупречно изгладен черен панталон, а главата му бе покрита с помпозна шапка. Когато я приближи, очите ѝ светнаха, коленете омекнаха, а няколко ситни капчици пот блеснаха по челото ѝ.

Лятото на същата година бе най-прекрасното, най-пъстрото и най-запомнящото се в нейния живот. В тези няколко топли месеца Райън направи всичко по силите си, за да ѝ помогне да навакса изпуснатите мигове в ресторанта на баща ѝ. Той имаше достатъчно средства, за да се представи подобаващо. Тогава за пръв път тя видя пирамидите. За пръв път посети Венеция, Мадрид и Париж. За пръв път някой я държеше за ръката толкова продължително. За пръв път се чувстваше обичана.

В едно кокетно парижко кафене тя му призна, че иска да прекара отредените си дни на тази земя с него. Той откликна на чувствата ѝ и те се завърнаха в Англия, за да свият своето гнездо. По негово предложение решиха да се заселят там, където климатът беше най-добър – на югозапад. Посетиха много градове в различни графства – Корнуел Девън, Съмърсет и Дорсет. Изядоха много пържоли, риби, картофи и пици. Изпиха солидно количество чай, кафе и вино. Изпяха много песни. Изтанцуваха стотици танци. Любиха се страстно и романтично.

В началото на октомври избраха първия си дом. Графството бе Девън, градът Ексмът, а улицата Портланд Авеню. Къщата бе самостоятелна, имаше три спални, просторна трапезария,

две тоалетни и голям заден двор. Нанесоха се и Райън се върна на работа, а тя се зае с приятната задача да обзавежда новопридобития дом.

Преди да завърши подредбата му обаче, тя установи, че е бременна. Бебето не бе планирано, но пък бе желано, затова те приеха новината с въодушевление.

* * *

Седмица след появата на бебето на бял свят, Сандра вече не обръщаше внимание на синкавия му цвят, на шума на сърцето му, на цинината на главата и на това, че съдбата може би имаше нещо общо с тези неща. А година и два месеца по-късно, когато Джак направи първите си самостоятелни крачки, тя вече напълно бе забравила за тези особености.

Райън искрено се радваше на сина си и с радост го натъкми една сутрин, за да го въведе за пръв път в Божия храм. Той обаче имаше различно от традиционното схващане за страната и предпочете Джак да бъде кръстен в католическата църква. Причината за решението му бе наглед обикновена, но не и в неговите очи. Той не можеше да приеме факта, че глава на англиканската църква е кралицата. Сандра нямаше отношение по този въпроса и без възражение се съгласи с решението на Райън.

Година по-късно Райън започна самостоятелен бижутериен бизнес в Екситър – близкия голям град. Потръгна му и само за пет години той успя да погаси напълно ипотеката на къщата и да стане неин пълноправен собственик.

След още седем години упорит труд Райън вече бе спестил достатъчно и купи втора къща. Този път избра Екситър. До този момент Джак не бе имал почти никакви оплаквания от сърцето си и той и Сандра се бяха успокоили напълно. Животът им носеше малко предизвикателства и много радости. Новата къща бе по-малка от досегашната, но съвсем не бе лоша: две спални, прилична трапезария, една тоалетна и голяма тераса – нещо нетипично за английската архитектура, но за сметка на